

Organisasjonen NCAA

I USA er idretten først og fremst organisert gjennom skolesystemet, og satsingen mot en karriere på collegenivå starter allerede på barneskolen. Collegeidretten er en gigantisk business som reguleres av *The National Collegiate Athletic Association*, populært kalt NCAA. Denne organisasjonen ble grunnlagt av President Theodor Roosevelt i 1906, med et ønske om å samle all sportslig konkurranse mellom universitetene under én og samme paraply. Det hele startet med roing, først og fremst på prestisjeuniversitetene Yale og Harvard, før flere institusjoner hang seg på og begynte å konkurrere i idretter som basketball og amerikansk fotball.

I dag har NCAA en årlig omsetning i overkant av én milliard dollar, og tilbyr 24 sporter til om lag 1200 medlemsinstitusjoner. Det er opp til universitetene selv å bestemme hvilke idretter de ønsker å tilby, men det er rigide krav som dikterer hvilken av de tre divisjonene hver enkelt skole får lov til å delta i. For å godkjennes som Division 1-medlem må man eksempelvis tilby minst 14 sporter fordelt på kvinner og menn, og i tillegg kunne garantere et visst tilskuergjennomsnitt i basketball og amerikansk fotball.

"Collegegolf" er for de fleste synonymt med aktivitetene i Division 1. Her finner man derfor de største universitetene, flest studenter, de tjukkeste lommebøkene og ikke minst de beste treningsfasilitetene. Idrettsavdelingene genererer enorme inntekter for disse skolene, fortrinnsvis gjennom billettsalg, sponsorinntekter og TV-rettigheter. Med noen få unntak kommer de største stjernene, både i golf og andre idretter, fra universiteter som konkurrerer i øverste divisjon.

Ifølge NCAA finnes det 833 medlemsinstitusjoner som tilbyr Men's Golf, og 632 med et golftilbud for kvinner. For begge kjønn er det en relativt jevn fordeling mellom de tre divisjonene. Etersom antallet collegelag er så høyt og den geografiske spredningen så stor, konkurreres det i tillegg innenfor egne ligaer store deler av sesongen. Disse ligaene kalles for *conferences*, og også disse imellom er det relativt store nivåforskjeller. De elleve største ligaene er samlet under *The Football Bowl Subdivision*, FBS, og har de beste og mest ressurssterke lagene innen amerikansk fotball som medlemmer. De ulike conferences innenfor FBS har svært lukrative avtaler med TV-nettverkene, og enorme inntekter herfra fordeles mellom skolene basert på resultater og seertall.

Skolene som konkurrerer innen NCAA-systemet, er fireårs universiteter, som stiller en rekke krav til sine «student-athletes». Om man ikke oppfyller sportslige og/eller akademiske krav til å spille i NCAA, har man mulighet til å studere ved såkalte junior colleges og konkurrere i *National Junior College Athletic Association*, NJCAA. Dette er en helt selvstendig organisasjon med egne rankinger, sluttspill og krav til utøverne. Ved junior colleges tilbys det to- eller treårig utdanning, og man kan konkurrere mot spillere på samme nivå i en rekke idretter. I NJCAA finnes det i overkant av 200 skoler som tilbyr herregolf, jevnt fordelt på tre divisjoner. På kvinnesiden finnes det drøyt 100 skoler med golf-lag, og disse er samlet i én og samme divisjon.

Det er strenge regler for rekruttering til collegeidrett, og NCAA har ansvaret for å regulere disse prosessene slik at konkurransen blir rettferdig både for utøvere og universiteter. Coachene reiser land og strand rundt for å speide etter talenter i high school- og juniorturneringer, og de beste spillerne får gjerne lukrative tilbud fra flere titalls skoler. Internasjonale turneringer er et viktig utstillingsvindu for norske spillere som ønsker å bli

fanget opp av amerikanske universiteter. Flere og flere skoler reiser også til Europa for å overvære junior-EM og andre internasjonale juniorturneringer som tiltrekker seg de høyest rankede spillerne.

For å bli «*eligible to compete*», altså godkjent som collegeutøver av NCAA, må alle vitnemål og karakterer godkjennes av *NCAA Eligibility Center*. Denne prosessen er kompleks og langtekkelig, men her får man gjerne god oppfølging av universitetes coacher og rådgivere. Prestisjefylte universiteter stiller naturligvis strenge karakterkrav til sine studenter, og her er idrettsutøverne intet unntak. I rekrutteringsprosessen er det derfor viktig for utøverne å finne et universitet som passer den enkeltes nivå, både sportslig og akademisk.

Alle utøvere må til enhver tid opprettholde et *Grade Point Average*(GPA) på 2.0 for i det hele tatt å ha lov til å konkurrere. Dette tilsvarer et gjennomsnitt på karakteren C, og her bedømmes man på lik linje med vanlige heltidsstudenter som ikke bruker store deler av sin tid på å være toppidrettsutøver. Denne kombinasjonen av akademiske og sportslige krav i et nytt, fremmed land hvor alt foregår på et fremmed språk, oppleves ofte som overveldende for 18-årige idretts-talenter med begrenset livserfaring. Man må fort bli voksen og lære seg å disponere tiden sin effektivt, for til syvende og sist er det resultatene på golfbanen som betyr mest for coachene.

De som leverer varene og mottar fullt scholarship, får alle semesteravgifter dekket, og tildeles i tillegg månedlige lommepenger som dekker bofasiliteter, mat og øvrige levekostnader. For de som evner å forvalte pengene sine smart, blir dermed hele collegeopplevelsen så godt som gratis. Ettersom ett enkelt skoleår ved de gjeveste universitetene kan koste så mye som 50 000 dollar eller mer, er stipendet i seg selv i noen tilfeller verdt flere millioner kroner. Kun 52 prosent av utøverne i NCAA Division 1 mottar idrettsstipend av en eller annen størrelse, så bare det å vise seg et athletic scholarship verdig, er en prestasjon i seg selv.